

pátek 19. 12. 2014 v 18.00

Příběhy zvonů

VRŠOVICKÝ

12/2014

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

**Komponovaný večer o zvonech,
zvonařích a zvonících**

Literární pověsti i skutečné příběhy našich známých i méně známých zvonů. Texty a mluvené slovo budou doprovázet autentické zvuky zvonů. Účinkují **Táňa Fischerová** a **Josef Somr**, hostem večera bude Tomáš Stařecký, hlavní zvoník katedrály sv. Víta, Václava a Vojěcha. Pořad připravila Olga Strusková, dramaturgie a duchovní slovo David Frýdl.

„Mami, a není to zvláštní, že učitelům ve škole vykáme, cizím lidem, které vidíme prvně také, vlastně každému, s kým nejsme v blízkém kontaktu a koho zase až tak dobře neznáme, a Bohu, Stvořiteli a Pánu tvorstva automaticky tykáme?“zeptal se mě onehdy můj mladší syn Tobiáš. A já jsem si představila, jak by asi zněly naše modlitby, kdybychom je začínali oslovením:

*„Pane Bože,
děkuji Vám za všechny dobré dary,
kterých se mi od Vás dostalo.
Odpusťte mi všechno, čeho jsem se
proti Vám provinila a prosím Vás
o Vaši přítomnost v mém životě.
Budte mi nablízku a stůjte při mně
každý den mého života.“*

Už při první modlitbě, kterou jsme kdy k Bohu vyslovili, jsme Ho určitě každý z nás oslovovali důvěrným Ty. Přestože jsme se s ním setkali poprvé a vlastně jsme ho neznali. A je otázkou, jak dobře ho známe a co o Bohu víme i po mnoha desetiletích modliteb a důvěrného tykání.

Když jsme děti, automaticky tykáme svým vrstevníkům. Pak přichází období, kdy váháme, zdali je ještě vhodné v určitém věku někomu tykat, a pak se to zlomí a my těm stejně starým, jako jsme my, začínáme vykat. Tím, že dospělým vykáme, vyjadřujeme tím určitou míru úcty k jejich životu a postavení, které jsme si jako děti ještě nevybudovaly a tak si vykání jaksi nezasloužíme. To přichází až jako znamení zrání a dospělosti a tím i respektu, kteří k nám druzí mají.

Tykání v dospělosti ale musí být oboustran-

ná záležitost. Přestože budu o někom slyšet dlouhou dobu, číst o něm a denně se setkávat s jeho dílem, nezačnu mu při prvním setkání samozřejmě tykat. Můžu mít pocit, že ho znám, ale tykání musí vyplynout až ze setkání a vzájemného seznámení se.

Bůh nás zná dřív, než my sami sebe. Viděl nás už v zárodku, dřív, než nastal jediný den našeho života a uvidí nás i poté, co svíce našeho života dohoří. Bůh nás povolává do života a tak se s ním setkáváme v tom samém okamžiku, kdy se setkáváme sami se sebou. Tyto dva momenty jsou naprosto totožné a tak ani nelze potkat se sám se sebou a nepotkat se při tom s Bohem.

A na to bychom měli pamatovat, kdykoli Boha oslovujeme důvěrným Ty. Že naší modlitbou naše setkání s Bohem nezačíná ani nekončí. Nejme to my, kdo ono setkání iniciuje. Až si uděláme čas, až se nám bude chtít. Je to Bůh, který nás oslovuje naším jedinečným Ty a tím nám vtiskává život. Kdyby nás On prvně neoslovil, nepovolal do života, byli bychom ničím, neexistovali bychom.

Bůh nás už oslovil. Je na nás, kdy oslovíme my Jeho. Díky Ti, Bože, že stále ještě na naše oslovení čekáš.

Adela Frýdlová

NEDĚLE V PROSINCI

II. neděle adventní 7. prosince

*Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!
Každý tvor uzří spasení Boží. (Lukáš 3,4.6)*

První čtení: Izajáš 40,1–11

Druhé čtení: 2. Petruš 3,8–15a

Evangelium: Marek 1,1–8

dáno jméno: Divuplný rádce a Vládce pokoje. (Izajáš 9,6)

První čtení: Izajáš 52,7–10

Druhé čtení: Židům 1,1–12

Evangelium: Jan 1,1–14

III. neděle adventní 14. prosince

Světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo. (Jan 3,19)

První čtení: Izajáš 61,1–4.8–11

Druhé čtení: 1. Tesalonickým 5,16–24

Evangelium: Jan 1,6–8.19–28

Prvomučedníka Štěpána 26. prosince

Svého ducha kladu do tvých rukou, vykoupils mě, Hospodine, Bože věrný. (Žalm 31,6)

První čtení: Jeremjáš 26,1–9.12–15

Druhé čtení: Skutky 7,2a.51–60

Evangelium: Matouš 23,34–39

IV. neděle adventní 21. prosince

Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel. (Izajáš 7,14)

První čtení: 2. Samuelova 7,1–5.11–13

Druhé čtení: Římanům 16,25–27

Evangelium: Lukáš 1,26–38

Umučených betlémských dětí (Nevňátek) 28. prosince

Nikdy jste nečetli: Z úst nemluvnátek a kojenců připravil sis chválu? (Matouš 21,16)

První čtení: Izajáš 49,14–23

Druhé čtení: 1. Janův 1,5–2,2

Evangelium: Matouš 2,13–18

Štědrý den 24. prosince

O Hospodinově milosrdenství chci zpívat věčně. (Žalm 89,2)

První čtení: Zacharjáš 2,14–17

Druhé čtení: Skutky 13,16–26

Evangelium: Lukáš 1,67–79

Rodiny Páně 1. neděle po vánocích

Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo chodí po jeho cestách! (Žalm 128,1)

První čtení: Izajáš 61,10–62,3

Druhé čtení: Galatským 4,4–7

Evangelium: Lukáš 2,22–40

Vigilie Hodu Božího vánočního

Lidově Půlnoční 24. prosince

Hospodin mi řekl: Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil. (Žalm 2,7)

První čtení: Izajáš 9,1.5–6 (2.6–7)

Druhé čtení: Titovi 2,11–14

Evangelium: Lukáš 2,1–20

Díkuvzdání za Boží vedení a ochranu

Lidově Silvestr 31. prosince

Když všude zavládlo hluboké mlčení a noc ve svém běhu byla v půli cesty, tvé všemohoucí slovo se náhle sneslo z královského trůnu v nebesích. (Moudrost 18,14.15)

První čtení: Kazatel 3,1–8

Druhé čtení: 1. Janův 2,22–29

Evangelium: Jan 1,1–18

Hod Boží vánoční (Narození Páně)

25. prosince

Narodí se nám dítě, bude nám dán Syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu

Iz 9, 1-7

Tt 2, 11-14

ev. Lk 2, 1-14

To

Biblická Maria, tak řečená Madona, nemusela řešit dilema, před které staví současné rodičky prenatální medicína, která se stejnou samozřejmostí, s jakou v pozdějších týdnech gravidity oznamuje matkám pohlaví jejich ještě nenarozeného dítěte, těm samým ženám jen o pár dnů dříve klade se stejnou odtažitostí i otázku: „A chcete si TO nechat?“ Ta otázka má až herodovský rozměr, neboť pobití betlémských nemluvnátek do dvou let věku po Ježíšově narození je ve srovnání s tím, před co je v ní žena stavěna, jen malou kapkou ve velikém moři slz. Maria nechodila ke svému gynekologovi, který by ji posílal na screening či na ultrazvuk, dokonce nešla ani na triple test, ze kterého by se mohla dovědět procentuelní pravděpodobnost případného poškození plodu, nemusela podstupovat riziko odběru plodové vody, Josef nepředkládal svůj spermioqram, z něhož by se naopak on mohl dovědět, že chyba je na jeho straně, existence DNA pro nezvratné zjišťování otcovství bude objevena až ve dvacátém století. Nic z toho Josef s Marií neřešili, ale promítněme si tento pár do naší doby a představme si, jaké by to bylo dneska porodit Spasitele světa. Přiznám se, že podobné – za vlasů přitažené aktualizace „tehdy a nyní“, ve kterých je spojováno nespojitelné ve všemožné záplavě oněch profesionálně fotografovaných „Ježíšků a Madon ze současnosti“ kojících na parkovištích a před nákupními centry, které jsou v čase

vánočním k zahlédnutí v kdekterém magazínu a novinách, mě víc než k zamyšlení přivádějí k tichému vzdoru ve kterém se na to ani nedívám, ani to nečtu. Na Půlnoční však učiním výjimku. Kdyby tedy Madona dnes měla řešit nastávající mateřství, předně by musela překonat trauma vyplývající z jejího jména, které by vždy stálo hluboko ve stínu její známější americké jmenovkyně s italskými kořeny, které se podařilo zrodit nikoliv Toho, který snímá hřích světa, ale obrátit vzhůru nohama svět populární hudby. Kdyby i z takového duševního klání vyšla tato mladinká dívenka bez šrámu na psychice, nezapomeňme, že máme před sebou nikoliv ženu v rozpuku let, ale dost možná třináctiletou, čtrnáctiletou dívku, vzápětí by přišla další rána: neočekávané, a tedy i nechtěné těhotenství. V případě, že by nebyla pod zákonem a tudíž by odpadl traumatizující proces úkonů trestního řízení za účelem zjištění otcovství, potom by zcela určitě padla ona otázka přicházející bez ohledu na věk těhotné: „A chcete si to nechat?“, anebo pravděpodobněji: „Musíš přeci na potrat! Kdo ví, jak k tomu přišla, nezkazíš si přeci mládí...“ Kdyby byl Josef stejný formát, jako jeho biblický předobraz, byl by to především on, který by musel unést kritiku okolí vinícího z toho, že on je příčinou Madonina jiného stavu – to všechno za předpokladu, že by jeho družka byla opravdu starší patnácti let. V opačném případě by se Madona na jeho

oporu spoléhat nemohla, protože Josef by se ocitl, alespoň na čas, ve vyšetřovací vazbě. Test otcovství by pak nejspíš byl překvapením pro všechny včetně něho. Už to je dost důvodů k tomu, aby mladá dívka své mateřství vzdala. Ale nejsme zdaleka u konce naší aktualizace. Od raného stádia těhotenství by absolvovala většinu z již řečených testů – Downův syndrom, chromozomální a jiné genetické vady, zastavení vývoje embrya, málo plodové vody. Je všechno v pořádku? Díky Bohu! Tak ještě chcete vědět pohlaví, maminko? Přejete si holčičku nebo chlapečka? Holčičku, vidíte, bude celý tatínek. Ale něco tam vidím, maminko, bude to chlapeček, tak aspoň můžete koupit správnou výbavičku a vybrat jméno. Včas se nechat zapsat do žádané porodnice, žádné zbytečné přesuny do jiných lokalit, jenom ustát mediální zájem, že bude rodit dívka, která ještě ani nemá volební právo. Sčítací archy celorepublikového censu jednou za deset let za ní vyplní rodiče – je přece nezletilá. Všeho toho byli Maria s Josefem ušetřeni. Jak idylická se ve srovnání s tím jeví jejich betlémská anabáze. Maria se nemusela rozhodovat, na rozdíl od současných žen, zda si TO nechá, přijala své mateřství jako Boží řešení, přitom dávno před objevením ultrazvuku a magnetické rezonance měla stoprocentní jistotu ona i Josef, že narozené dítě bude pohlaví mužského. K svému nečekanému těhotenství přistupovala ne jako k ráně osudu, která na ni dolehla, protože si On ani ona nedali pozor, ale jako k mimořádné milosti, která se jí stala. Andělský pozdrav: „buď zdráva, milostí zahrnutá“, je nad všechny lékařské prognózy. „Buď

zdráva, dívko, protože v sobě nosíš nový život, neboj se, našla jsi milost u Boha.“ Maria volí Boží řešení, u Boha nachází východisko. Neuhybá před tím, co se jí jeví jako nemožné, o čem tuší, že bude náročné. Spolehne se na Boží milost, do které se odevzdává. Díky tomuto spolehnutí se tehdy naprosto neznámé židovské dívky kdesi z Judeje jsme se dnes v noci sešli na tomto místě, abychom společně slavili narozeniny jejího syna. Větší párty rok co rok opakovanou nemá nikdo jiný na světě. Jenom proto, že ona nezaváhala, vzala na sebe zdánlivě nemožné a naplnila to, co jí Bůh svěřil. To, že Maria poslechla, že přijala Boží vůli pro sebe a své dítě, ji nevyvázalo z budoucí bolesti a utrpení. Přijetí Božího řešení neznamena vždycky, že život se stane procházkou růžovým sadem, že starosti a problémy zmizí jakoby mávnutím kouzelného proutku. Mariino přitahování jejímu mateřství znamenalo zároveň i přijetí pozdější největší myslitelné bolesti matky, která o své dítě přijde. To všechno na sebe Maria vzala. Mariino odevzdání se do Boží vůle bylo doprovázeno ujištěním: „Neboj se, máš milost před Bohem.“ To je i odpověď v její následné bolesti. Takovou odpověď přináší víra, jejímž nositelem je Ten, kterého Maria nosila pod svým srdcem, aby v pravý čas, když přišla její hodina, „porodila Syna svého prvorozeného, a plénkami ho obvinula, a položil jej v jeslech, proto že neměli místa v hospodě.“

Amen

*Kázání na Půlnoční bohoslužbě
24.12.2013 v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA PROSINEC

5.12.	pátek	17 hod.	Vánoční příběh - divadelní představení pro děti a Mikulášská besídka	Divadlo MANA
7.12.	neděle	10 hod.	II. neděle adventní	slouží D. Frýdl
9.12.	úterý	15 hod.	Vánoční vystoupení dětí ZŠ logopedická	kostel
10.12.	středa	19 hod.	Koncert pro varhany a žestě	kostel
11.12.	čtvrtek	18 hod.	Rybova česká mše vánoční - hrají a zpívají studenti Gymnázia Evropská	kostel
12.12.	pátek	19 hod.	Vzestupy, střety a pády civilizací - komponovaný večer s prof. Miroslavem Bártou	Divadlo MANA
14.12.	neděle	10 hod.	III. neděle adventní	slouží D. Frýdl
15.12.	pondělí	19.30 hod.	Rybova česká mše vánoční - hraje Pražská komorní filharmonie, řídí Kryštof Spirit	kostel
16.12.	úterý	19 hod.	Kouzelné housle Alexandra Schonerta - od židovství ke křesťanství (vánoční koncert)	Divadlo MANA
17.12.	středa	15.30 hod.	Varhany vánoční - koncert	kostel
18.12.	čtvrtek	18 hod.	Koncert Uměleckého studia Vršovice	kostel

PROGRAM NA PROSINEC

19.12.	pátek	18 hod.	Příběhy zvonů - komponovaný večer o zvonech, zvonářích a zvonících. Účinkují Josef Somr a Táňa Fišerová	Divadlo MANA
21.12.	neděle	10 hod.	IV. neděle adventní	slouží D. Frýdl
21.12.	neděle	19.30	Jazzové vánoce Armina Reicha - jazzový koncert	Divadlo MANA
24.12.	středa	23.00	Půlnoční bohoslužba	slouží D. Frýdl
25.12.	čtvrtek	10 hod.	Hod Boží vánoční	slouží D. Frýdl
28.12.	neděle	10 hod.	vánoční bohoslužba	
31.12.	středa	17 hod.	Děkuvzdání za uplynulý rok - ekumenická pobožnost	slouží vikářka LECÁV Eduarda Heczková

V programu nejsou uvedeny vybrané pořady, koncerty a představení, které se konají v prosinci ve Vršovickém divadle MANA. Podrobná programová nabídka prosincových představení ve Vršovickém divadle MANA je k dispozici ve vývěskách divadla a na internetových stránkách.

Od soboty 27.12. bude br. farář David Frýdl čerpat řádnou dovolenou. Zastupující farní správou bude Farní úřad Církve československé husitské v Praze na Vinohradech. Děkujeme za pochopení.

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)

271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

CENTRUM MANA

nízkoprahové centrum aktivit
produkce: Lenka Němečková
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz
info@centrummana.cz

Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla a na internetu www.webticket.cz

VRŠOVICKÁ EKUMENA

Po bohoslužbě Děkuvzdání 5. října v našem Husově sboru zaznělo z úst bratra faráře Davida Frýdla pozvání na večerní shromáždění do kostela sv. Václava ve Vršovicích na Čechovo náměstí k ekumenickému setkání církví. Abych nikoho neurazil, budu je jmenovat od hostitelů: církev římskokatolická, církev česko-bratrská evangelická a církev československá husitská. Nevím, jak se na setkání připravovali bratři katolíci ani evangelický kněz, ale stoprocentně vím, jak se připravoval kněz náš: jako vždy prací, tentokrát pro Divadlo Mana. Bratr David organizoval představení pro nejmenší – pro naše děti, které přišly na pravidelnou nedělní pohádku do divadla. Víím to proto, že do přestávky ještě seděl s nejmladší Šaronkou na klíně v režisérně, kde osvětloval představení, aby mi pak v rychlosti předal tuto službu, ke které jsem byl převelen z divadelního baru, kde za mě pro změnu zaskočila Saša z pokladny. To uvádím pro ilustraci, jak funguje naše Mana – jako jakési prolínání jednotlivých služeb, co je v tu chvíli nejdůležitější a kdo je nejbližší, ten se toho ujme. Ale zpátky k důležitému. Rodina Frýdlova včetně všech dětí se odebrala na Čechovo náměstí do kostela na šestou večerní. Já jsem zůstal i se Sašou v Maně do konce představení a asi ve tři čtvrtě na sedm jsem se tam po zavření divadla přesunul taky. Přišli jsme na samotný závěr, ale rozhodně nelituji. Účast, i za naší církev, byla poměrně dobrá. Závěrečná modlitba byla opravdu jedinečná a po přímlovách duchovních i ostatních členů jsme se propojili rukama a uzavřeli pomyslný kruh – spojující všechny přítomné církve i všechna srdce. Bylo jasně vidět, jak na nás Hospodin laskavě shlíží. Ne jenom na nás přítomné, ale na všechny, kteří na něho s láskou myslí.

Nakonec bych chtěl vyjádřit poděkování hostitelům nejen za jejich pohoštění, ale i zajímavé rozmluvy – sám jsem mluvil s několika členy z různých církví i s panem farářem Stanislawem a uvědomil jsem si, jak jsme všichni toho večera byli naladěni na stejné pocitově nádherné vlně. Už teď bychom měli začít přemýšlet jakým způsobem v lednu přivítáme církve v našem sboru, kam je náš bratr farář, a jsem za to opravdu rád, pozval. Večer končil v uvolněné atmosféře u dobře připraveného pohoštění. Tak skončila první říjnová neděle 2014 a věřím, že každý, kdo se zúčastnil, odcházel z kostela sv. Václava na Čechově náměstí obohacen o nádherné setkání s Hospodinem uprostřed jeho církví.

Karel Červený

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

Helena Zezulková (1954)

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

David Frýdl (1974) – farář

Miroslava Pražáková (1942)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 28. 11. 2014

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písně č. 157 ze Zpěvníku a modlitbami členů RS.

RS diskutovala ohledně ubytování poutníků z Komunity Taize v rámci evropského setkání v Praze ve dnech 29. 12. 2014 – 2. 1. 2015 a uspořádání novoročního obědu v Husově sboru.

RS projednala pořad adventních a vánočních bohoslužeb. První adventní neděli dne 30. 11. 2014 se uskuteční křest Heleny Čádové. Druhou adventní neděli 7. 12. 2014 bude v Husově sboru uvedena Rakovnická hra vánoční v provedení dětského dramatického souboru Tyjátr pod vedením Radky Tesárkové.

24. 12. 2014 se bude konat Půlnoční bohoslužba od 23.00 hod.

31. 12. 2014 od 17.00 ekumenická bohoslužba, slouží Eduarda Heczková z LECÁV.

Bratr farář přednesl zprávu o hospodaření ke dni 28. 11. 2014 a seznámil RS se stavem hotovosti na pokladně (22.720 Kč) a bankovním účtu (30.193 Kč).

Závazky k 28. 11. 2014 jsou: 50.000,- Kč do diecézních fondů, 100.000,- Kč překlenovací půjčka a platba za spotřebu plynu Pražská plynárenská 137.525,- Kč. Všechny závazky musí být uhrazeny do konce roku.

Bratr farář informoval o podepsání smlouvy na grant od Městské části Praha 10 týkající se dovybavení Jiráskova divadla ve výši 350.000,- Kč.

RS souhlasí s novými podmínkami plateb za telefonní služby u firmy Vodafone.

V bytě č. 1 bylo se souhlasem RS provedeno odhlučnění plynového kotle a výroba dveří do obývací místnosti v celkové částce 24.000,- Kč. Dále pro byt č. 6 byla vyrobena replika původních dveří v ceně cca 9.000,- Kč.

RS byla informována o listopadové revizi plynových zařízení v celé budově Husova sboru.

Dne 26. 11. 2014 v 9.30 hod se mělo konat opětovně soudní jednání stran žaloby paní J. S. stran výpovědi z nájmu. Soudní jednání bylo odročeno z důvodu onemocnění paní soudkyně. Dle sdělení bude další projednávání pokračovat v nejbližším možném náhradním termínu dne 9. 1. 2015 v 8.45 hod.

RS projednávala otázku sociální pomoci a odsouhlasila některé jednorázové platby.

Ze závěrů rady starších vybral: David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

KOMPONOVANÝ VEČER

Komponovaný večer v měsíci listopadu byl opět po delším čase na cestovatelské téma. Jeho návštěvníci měli jedinečnou příležitost uslyšet vyprávění o zemi takřka neznámé a pro Evropany jen výjimečně dostupné, o Bhútánu. Protože tam takřka neexistuje cestovní ruch a získat vstup do země je velmi obtížné, naše představy o něm bývají jen značně mlhavé. Jarka Lamačová - průvodkyně večerem v Bhútánu rok žila a dokonce i pracovala. Výtěžek z poutavě předneseného programu za doprovodu fotografií a živé hudby bude použit na podporu mateřské školky v této daleké a pro nás málo známé zemi.

HRUBÉ NÁRODNÍ ŠTĚSTÍ

1K 13, 1

Království Bhútán vešlo do širšího povědomí svým konceptem měření tzv. hrubého národního štěstí. Má se jednat o jakousi alternativu měření hrubého domácího produktu, která by byla obecnějším ukazatelem, nežli makroekonomická čísla, týkající si čistě hospodářského růstu. Bhútánům se dokonce podařilo prosadit svou myšlenku na půdě OSN, která následně vyzvala členské země k předkládání vlastních kritérií „hrubého národního štěstí“. Bhútánský koncept je postaven na čtyřech pilířích: podpora udržitelného rozvoje, podpora kulturních hodnot, životního prostředí a dobré vlády. V praxi, která se v Bhútánu uplatňuje od roku 1972, to vypadá tak, že se poměřuje, zda je v zemi dostatek škol, v jakém stavu je životní prostředí, míra stresu obyvatelstva a jejich spokojenost s vládou. Domnívám se, že pouhá mechanická aplikace těchto měřítek na Českou republiku by zákonitě vygenerovala zjištění, že jsme hluboce nešťastným národem, jehož hrubé domácí štěstí je výrazně pod světovým průměrem: nedostatek školských zařízení je setrvalým evergreenem, životní prostředí, třebaže se zlepšilo, také není v úplně dobré kondici, všudypřítomný stres je rovněž setrvalým průvodčím našeho života a spokojenost s vládami, kterých se od Listopadu 89 vystřídal 14, přičemž jejich průměrná životnost nedosahuje ani dvou let, je na velmi nízké úrovni přímo úměrné úrovni těch, které si opakovaně volíme za své politické představitele.

Jiná je situace v Bhútánu, donedávna ještě absolutistické monarchii, nově pak monarchii konstituční, kde míra spokojenosti s vládou se do značné míry odvíjí od skutečnosti, že činnost politických stran je v zemi zakázána a jediná působivší je v exilu s tím, že kdo v ní chce dělat politiku, nesmí vstoupit do země. Není to stav naprosté blaženosti? Ke štěstí Bhútánců jistě přispěl i zákaz sledování televizních stanic, do roku 2000 i internetu a nově pak celoplošný zákaz kouření. Přemýšlím, o kolik bychom byli šťastnějšími lidmi bez politiků a jejich stran, televize, internetu a bez cigaret? Je to však dvousečné uvažování, většinu z řečeného jsme před rokem 1989 také neměli, k tomu se družil v socialistickém Československu ještě nedostatek toaletního papíru, mandarinek a kubánských pomerančů, přesto neplatí, že tehdy jsme byli šťastnější. Začíná se proslýchat, že už to se štěstím ani v Bhútánu není co bývalo. Začalo to povolením vstupu turistů do země, pokračovalo zrušením zákazu televize, připojením k internetu a cesta ke zkáze byla dovršena povolením demokracie. Teď už můžeme jenom sledovat, jak bhútánská cesta ke štěstí bude v řádu desetiletí kopírovat to, čím prochází nebo procházela větší

na ostatních zemí. Nechci, aby má úvaha vyzněla skepticky, Bhútán patří prokazatelně mezi jednu z nejhudších zemí světa, přesto jsem přesvědčen o tom, že šťastných tam bude na procenta víc, než v České republice. Paradoxně ne proto, že bych si myslel, že peníze nesouvisí s pocitem štěstí, nebo že chudoba je nějaká výjimečná kvalita - kdo říká opak bývá většinou buď pokrytec nebo pozér bez ohledu na své životní nebo náboženské přesvědčení, ať je křesťan, buddhista nebo bezvěrec, nýbrž proto, že štěstí, slovy titulu jednoho z mých oblíbených autorů duchovní literatury, amerického jezuita Johna Powella: ŠTĚSTÍ ZAČÍNÁ UVNITŘ. Štěstí je stav, na kterém se vnější okolnosti podílejí jen dílčím způsobem. Vědci dokonce stanovili vzorec pro jeho výpočet. Zní: štěstí = konstituce + okolnosti + volné faktory. Teprve součet těchto hodnot navozuje v člověku pocit štěstí. Konstitucí jsou myšleny vnitřní predispozice člověka, jeho genetické založení, jehož dávným předobrazem bylo antické rozdělování osobnostních typů člověka podle jeho „vnitřních šťáv“ na sangvinika, cholera, melancholika a flegmatika. Nejde však o tělesné tekutiny v nás, nýbrž genetické ustrojení, které má padesátiprocentní vliv na to, že někdo je radostný, jiný naopak úzkostný, starostlivý či se sklony k depresím. K tomu se druzí podle vzorce z pouhých deseti procent okolnosti, tj. prostor, který nás formuje, místo kde vyrůstáme, naše životní teritorium: Bhútán, Česká republika, Papua – Nová Guinea, Republika Togo atd. S místem do sebe absorbujeme i široký hodnotový, kulturní, sociální i duchovní rámec – budeme však jenom z deseti procent jinými lidmi, jestliže se narodíme v Japonsku nebo v Nicaragui. Zbývajících čtyřiceti procenty se na našem štěstí podílejí faktory, ovládané vůlí. Lidové rčení, že každý štěstí svého strůjce je tak pravdivější víc, nežli se na první pohled zdá. Z padesáti procent začíná štěstí uvnitř podle toho jak a komu se narodíme s jakými dispozicemi, ze čtyřiceti procent jsme za něj odpovědní sami podle toho, jak se umíme vypořádávat s tím, co k nám přichází zvenjšku a jenom deset procent jsou dané okolnosti většinou neměnné nebo námi neovlivnitelné. Ač duchovní křesťanské církve, řadím mezi těch deset procent vnějších okolností i duchovní prožitek víry. Potkal jsem spoustu šťastných lidí v církvi, stejně jako jsem jich v ní potkal mnoho nešťastných a podobně i ve světě nebo v jiných náboženstvích. Nejsou náboženství a duchovní systémy více nebo méně vzbuzující v člověku pocit štěstí. Jsou jenom lidé v těchto systémech více či méně šťastní podle svých dispozic, štěstí a svých schopností aktivně čelit tomu, co život přináší. Navíc, nepřeceňujme roli štěstí v lidském

životě, je jistě důležité, nikoliv však stěžejní. V Bibli je zmiňováno jenom na dvou místech a ani jedno z nich není v úplně pozitivním kontextu. Nejprve se tak raduje pramáti Lea, když v době své neplodnosti podstrčí svému muži služebnou, aby s ní zplodil potomka, kterému dá jméno Gád, (to je Štěstí, skoro by se chtělo říct Štěstí v neštěstí). A podruhé prorok Izajáš, který varuje před klaněním se bůžkům štěstí a osudu.

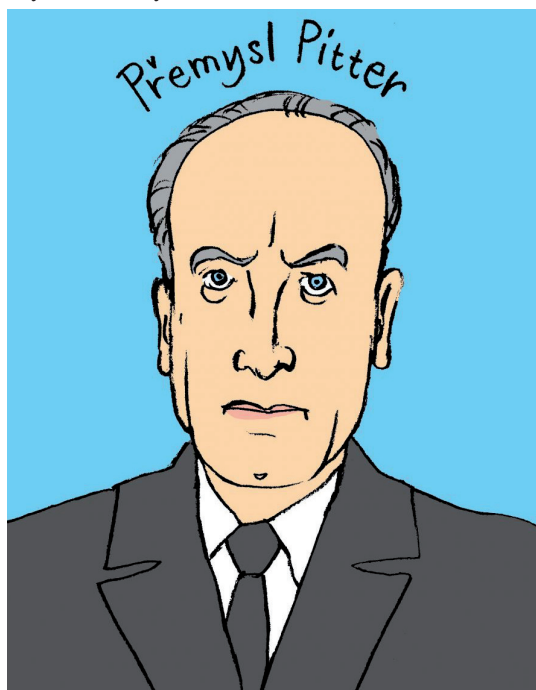
Ve farní kanceláři na zrcadle, ve kterém se upravuji před tím, než přicházím neděli co neděli za oltář, mám podle rady Johna Powella napsáno: „Jsi osoba, zodpovědná za svoje štěstí!“ V krédu husitské církve pak společně za oltářem vyznávám spolu s ostatními, že „Otec nebeský nás proto stvořil, abychom Ducha Božího v sobě majíce, šťastni byli...“ Jsem rád, že se nám slovo o štěstí dostalo až do kréda, ovšem pozor, to není nějaká vrtkavá bohyně Štěstěna, která ve své přelétavosti sedne tu na toho, jindy na druhého. Krédo hovoří o štěstí z Božího Ducha: „Abychom Ducha Božího v sobě majíce, šťastni byli.“ Duchem Božím, dýcháním Božím nalézáme svoje štěstí. Štěstí začíná uvnitř, tam kde jsme schopni navzdory všem svým predispozicím i vnějším okolnostem a volným vlastnostem, nechat se přetvářet Božím Duchem do podoby, kde obrazem skutečného a pravého lidství je samotný Boží Syn Ježíš Kristus. Svatý Augustin to vyjádřil: „Nepokojné je srdce naše, Ó, Bože, dokud nespočine v tobě!“

David Frýdl

ABY DĚTI VYRŮSTALY V LEPŠÍM SVĚTĚ

PŘEMYSL PITTER, 1895-1976

Husův předchůdce Milíč z Kroměříže je znám tím, že založil v Praze kazatelské učiliště a zřídil útulek „Jeruzalém“ pro prostitutky, které chtěly změnit život. Jeho památku připomíná „Milíčův dům“ na pražském Žižkově, slavnostně otevřený o Vánocích 1933. O jeho stavbu se přičinil obětavý podnikatel Karel Skorkovský, ideovým otcem však byl Přemysl Pitter.

Před první světovou válkou se Pitter připravoval na lipské tiskařské škole, aby mohl po otci převzít tiskárnu. Do války šel dobrovolně, domů se však vrátil jako rozhodný pacifista. Začal docházet na přednášky na Husově bohoslovecké fakultě, pak se však rozhodl působit mimo oficiální církve. Využíval možností hovořit veřejně v Praze i mimo Prahu a počal vydávat měsíčník „Sbratření“. Do lidské paměti se však zapsal především tím, že nesl zjevné ovoce víry, o němž mluvil Ježíš (L 6,44).

„Milíčův dům“ byl vybudován především jako útulek pro žižkovské proletářské děti (v dětství jej navštěvovala i první manželka prezidenta Havla Olga Šplíchalová) a jeho stavba i provoz byly hrazeny

z darů Pitterových přátel. Děti tu měly možnost bezplatně užívat klubovny, dílny, studovnu, čítárnu, hudební síň a tělocvičnu. Přemysl Pitter zde obýval malý byt, aby se mohl co nejvíc věnovat mladým návštěvníkům. Na neděli i všední večery připravoval pro děti a rodiče úvahy duchovního rázu, jinak ale bylo celé zařízení církevně nezávislé. Zanedlouho přibýly k „Milíčovu domu“ zotavovna a stanový tábor v Mýtě u Rokycan. Do těchto zařízení byly přijímány i české děti z rodin vypuzených z pohraničí a děti německých rodičů, kteří uprchli ze své vlasti před Hitlerem. Za války našlo v „Milíčově domě“ azyl i několik stíhaných dospělých.

Po válce Přemysl Pitter jako člen sociální komise České národní rady vykonal spolu s lidmi podobného ražení velmi mnoho v akci „Zámky“. Ve znárodněných zámcích Štířín, Olešovice, Kamenice, Lojovice a v penzionu Ládví poskytli v součinnosti s mezinárodním Červeným křížem útočiště židovským dětem, které se po válce častokrát ocitly bez rodičů a domova a čekaly, co dál. Stejně tak tam našly otevřenou náruč opuštěné děti jiných národností, dokonce i malí Němci z československých internačních táborů, na něž veřejnost pohlížela s nevolí jako na potomky nenáviděných agresorů a okupantů. Pitter však důsledně trval na ježíšovské lásce k přátelům i nepřátelům. Otřesen poválečnými pomstychtivými zvěrstvy se Pitter tehdy také energicky zasazoval o zrušení veřejných poprav, podporujících v lidech sadismus.

Při vši této práci byla Pitterovi velkou Oporou především duchovně spřízněná učitelka řeči Švýcarka Olga Fierzová. Čistě platonický vztah těchto dvou lidí jim nebránil vytvořit účinný „tandem“, jaký občas vytvářejí charismatické osobnosti a jejich souznějící spolupracovníci nebo spolupracovnice, kteří je dokonale chápou. Za svůj podíl na záchraně mladých Židů mají Pitter a Fierzová čestný strom v „Aleji spravedlivých“, což je součást Yad Va-Šem, rozsáhlejšího jeruzalémského památníku, věnovaného obětem holocaustu.

Bohužel po nástupu komunistů nebylo již pro Pitterovu křesťansky motivovanou práci pochopení. Pitter byl kritizován a odstaven a „Milíčův dům“ zabral Národní výbor hlavního města Prahy. Už ani nedošlo k chystanému vydání Pitterovy knížky pro mládež „Vahú“, poněkud připomínající známé „foglarovky“. V roce 1951 Pitter emigroval na Západ.

Časem ho Světová rada církví ustanovila k pastorační a sociální službě v uprchlickém táboře poblíž Norimberka. I tam ho provázela nezištná Olga Fierzová. V roce 1963 pak přešel Pitter do Curychu, kde stál u začátků evangelického Husova sboru Čechů a Slováků.

Jako ocenění celoživotního díla získal Přemysl Pitter čestný doktorát curyšské univerzity a v roce 1991 Řád TGM in memoriam. Ve Švýcarsku byl ustaven na jeho paměť spolek Milidu, který má příznivce také u nás. „Milíčův dům“ je dnes využíván jako speciální mateřská škola.

Daniel Henych

POHÁDKA O LÁSCE

Ve Florencii, nevím, ve kterém roce to bylo, žil kovář Francisko. Byl to mladík, který toužil milovat, ostatně jako každý, ale neměl asi štěstí. Spousty dívek znal, ale žádnou nemiloval. Když ráno, ještě před svítáním, ho probudilo zaklepání, klep, klep, klep.

„Kdo to může být?“ pomyslel si, a než stačil vstát, buch, buch, buch.

„Co se stalo, kdo mě budí?“ vyskočil Francisko, trochu našťvaný, z postele a jde otevřít... jen tak bos. Zprudka otevře a chce něco říct, něco peprného, něco, co by si ten druhý za rámeček nedal... Nadechne se a spustí: „Co chcete?!“

Před dveřmi stojí nádherná mladá dívka, tak krásná, že Francisko zapomněl, co vlastně chtěl, dokonce se po výdechu zapomněl nadechnout, hlava se mu zatočila.

„Jmenuji se Eros a přišla jsem za tebou, Francisko.“

A aniž by se ho ptala, jestli ji pozve dál, vstoupila a zavřela za sebou dveře. Milovali se celý den, něco tak krásného Francisko nikdy nepoznal, a když se blížil večer, z ničeho nic Eros vstala a začala se oblékat.

„Co to děláš?“ ptal se Francisko.

„Odcházím“, řekla.

„To přece nemůžeš, máme celou noc před sebou, lásko.“

„To sis mě s někým spletl, Francisko, já nejsem Láska, jmenuji se Eros, vždyť jsem ti to říkala a milovat se s tebou už nechci!“ otočila se a bez říkání, bez pozdravu, bez jediného náznaku, že se ještě vrátí, vyšla ven a zavřela za sebou dveře.

Francisko zůstal sám, sám v opuštěném bytě. „Vždycky jsem tu byl sám“, pomyslel si. „Sám, ale celý“, odpověděl sám sobě. Rychle se oblékl, otevřel dveře a vyběhl ven na ulici.

Už se stmívalo, byla už skoro tma. Na konci ulice někdo běžel. „To bude ona“, pomyslel si a rozběhl se tím směrem. Ať dělal, co dělal, nemohl ji doběhnout. I když běžel rychle, vždy byla pár kroků před ním. A když už nemohl a myslel, že ji ztratí, ona čekala, dokonce, jako by k němu šla. Mluvil na ni, ale ona neodpovídala. Nad ránem, nevím, kolik bylo hodin, se mu ztratila.

Přišel domů celý zničený, lehl si do opuštěné postele a plakal. Nevím, jestli usnul, ale najednou, z ničeho nic, před svítáním slyší zaklepání, klep, klep, klep. Vyskočí a běží ke vchodu. Nadechne se a zprudka otevře dveře.

„Eros, ty ses mi vrátila?“ Před dveřmi stojí krásná, mladá žena.

„Promiňte“, řekl Francisko, „myslel jsem, že se mi vrátila.“ A zesmutněl.

„Promiň mi ty, Francisko. Jmenuji se Amor, jsem její sestra, jestli chceš, pomůžu ti ji najít,“ a podala mu ruku. Francisko jí chytil a pospíchal ulicí.

„Kudy, Amor, řekni mi, kudy mám jít?“

„Tudy, Francisko. Ale nepospíchej, potřebuji ti něco říct.“

Ale Francisko ji neposlouchal, táhl ji ulicí a nutil ke spěchu, až přišli na náměstíčko. Bylo malé, ale krásné.

Byla tam kavárna, u ní jen dva stolky, cukrárna, pekárna -ta voněla po chlebu -a květinářství.
 „Musím ti něco říct, Francisko. Prosím, odpočineme si.“
 „To víš, že si odpočinem, Amor, a taky tě vyslechnu, ale nejdřív musím najít tvou sestru!“
 „To je ten problém, Francisko, ty ji chceš hledat sám. Já bych ještě chvíli počkala, kávu vypila, něco ti řekla a potom tam v tom krámku krásných zbytečností koupila knihu bez obalu, kterou již nikdo nechce.“
 „Ale já ji musím najít a hned teď! A ty jsi mi, moje milá Amor, slíbila, že mi pomůžeš! Jsi lhářka?!“
 „Já nejsem lhářka, jen nemůžu se svou sestrou hned teď být.“
 „Jak nemůžeš? Je to tvá sestra.“
 „To máš pravdu. Ale ona mi před nedávnem dost ublížila a já potřebuji trochu času... A myslím, že ani ona nestojí o to, setkat se teď se mnou.“
 „Takže jsi lhářka! Věděla jsi, že s ní nechceš být, a přitom jsi mi podala ruku a slíbila, že ji najdeš.“
 „Já myslím, že nejsem lhářka, Francisko.“
 „Řekni mi kudy!“ řekl dost hrubě a ani ruku jí nepodal.
 „Tudy,“ odpověděla, aniž by se na něho podívala, a vykročila poprvé velmi rychle, sotva jí stačil, ale už nepromluvila. Čas rychle pospíchal, tak jako oni. Než se Francisko nadál, byl večer a oni stáli na konci města a dívali se na zapadající slunce vysoko v horách.
 „Kudy?“ zeptal se stroze.
 „Tudy, Francisko, přímo do hor, po téhle pěšině, ale beze mě. Už se stmívá a je to nebezpečné.“
 „Jak nebezpečné?! Moc dobře víš, že ji musím mít ještě dnes, a ty jsi to slíbila!“
 „Ano, slíbila, ale nikdy jsem netvrdila, že ji najdeme ještě dnes, miláčku.“
 „Neříkej mi miláčku, když mi nechceš pomoci. Nechceš se s ní setkat a mně se vymlouváš!“ Po dlouhé době ji chytil za ruku a táhl do hor.
 „Proč to děláš?“ plakala Amor. Začalo pršet a prudce se ochladilo. Francisko neodpověděl. Držel Amor pevně za ruku. Nechala se táhnout. Neodporovala. Jen cítil, jak její ruka je čím dál tím víc vláčná, jako by jí bylo jedno, cos ní dělá. A on, zaujat vlastním během po cestě vzhůru, znenadání šlápl do prázdna. Mrazivou nocí se ozval výkřik a pak dlouhé ticho...
 Když se Francisko probral, cítil bolest. Bolelo ho celé tělo, ale nejvíc v hrudníku. Ruka, která ještě před chvílí držela Amor, byla prázdná.
 „Já jsem takový hlupák,“ začal skuhrat. A jak tak skuhrá a snaží se pohnout, uslyší kroky.
 „To jsi ty, Amor? Já jsem takový hlupák -Eros mi utekla a tebe jsem neposlouchal, promiň...“
 „Jmenuji se Charitas a jsem jejich sestra, Francisko,“ ozval se hlas ze tmy.
 „Odpusť, myslel jsem, že jsi Amor, potřeboval bych ji vidět a omluvit se jí.“
 „Já tě k ní donesu, Francisko, chceš?“ řekla.
 „To nemůžeš, Charitas, jsem příliš těžký.“
 „Já jsem silnější než moje sestry, já to zvládnu, jen se nesmíš bránit, rvát se s tebou nechci.“

A vzala ho do náručí a on uviděl hezky z blízka její tvář. Byla o hodně starší než Eros a Amor, neusmívala se. A když ho táhla do kopců, ztěžka dýchala, ale oči jí krásně zářily. „Možná pláče,“ pomyslel si Francisko, ale víc si už nepamatoval. Když se znovu probрал, umývala ho. Ležel na břehu nějakého jezera.

„Chceš se napít?“

„Chci,“ řekl. Pocítil velkou žízeň, jazykem se dotkl rtů. Byly suché a popraskané.

„Musím pít,“ a začal si sedat. Nemohl ale vědět, že jestli se teď nenapije, zemře. Nechci popisovat touhu po vodě, ani jeho žízeň, ani to, jakým způsobem se stalo, že sám sebe uviděl, ačkoli byla téměř tma, na hladině jako v zrcadle. Ví jen to, že se toho obrazu lekl, a musel se podívat několikrát, aby uvěřil, že on sám je tím starým, zmláceným mužem. A že ty oči, které tak vytřeštěné a plné strachu hledí a které nezná, jsou jeho oči. Pak se podíval na Charitas, která vedle něj seděla, byla krásná. Ta žena zářila štěstím, jako vyměněná, odpočatá. Utírala Franciskovi rány, hladila ho a potichu si zpívala.

„Promiň, Charitas,“ řekl, „jsem opravdu blázen. Eros mi utekla, Amor jsem neposlouchal, tebe dokonce, když jsi mi pomáhala, si nevážil. Jak rád bych si tě teď vzal, je však pozdě.“

„Já jsem tě ale nikdy netoužila vlastnit, Francisko, já ti vždycky chtěla pomáhat, slyšíš?“ řekla a při tisku ho něžně k sobě a políbila. Jeho tělem projela horkost, vášně s nepopsatelným pocitem svobody a štěstí. Věděl s určitostí, že každým okamžikem poletí. Rychle otevřel oči. „Ty nejsi Charitas, že?“

„Promiň, jmenuji se Agapé a nerada se představuji,“ řekla. „A zavři oči, já se strašně stydím, prosím.“ Její polibek byl jiný, než jaký znal od Eros. Byl něžný a jemný. Byl tak jemný, že začal pochybovat o tom, jestli se její rty vůbec dotkly jeho rtů. Celý svět se s ním točil, už necítil bolest a štěstí se stále víc a víc stupňovalo ... Najednou musel otevřít oči, kolem bylo zvláštní světlo a v dálce uviděl tři postavy.

„Kdo to je?“ zeptal se.

„To jsou mé tři dcery, Francisko, už je znáš -Eros, Amor a Charitas.“

„To už svítá?“

„Ne, Francisko, to nebe tě vítá.“

„Jak je možné, Agape, že umírám rád?“ zeptal se.

„Protože ses přestal bát, Francisko,“ řekla Agape, přitiskla ho pevně k sobě a nezvykle vášnivě políbila! Zahřmělo a celé údolí bylo oslněno jasným světlem. Co celé údolí, celá zeměkoule, celý vesmír, celé plantáže vesmírů, co jich jen je, se v jediném okamžiku proměnily. (Rychlost té proměny byla téměř okamžitá, neboť rychlost lásky je asi 39 000 000x rychlejší než rychlost světla)

A pak zase nic. Jen v údolí u malého bezejmenného jezírka, na jednom obyčejném kameni někdo vyryl srdce a v něm: „Miluji tě, Francisko.“

Víta Marčík

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@hususvbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10 Kč.